

Biblická čtení:

1. Mojžíšova 1, 1-4: Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží. I řekl Bůh: „Bud' světlo!“ A bylo světlo. Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy.

2. Korinským 13, 11-13: Nakonec, sestry a bratři: žijte v radosti, napravujte své nedostatky, povzbuzujte se, buďte jednomyslní, pokojní, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi. Pozdravte jedni druhé svatým políbením. Pozdravují vás všichni bratři. Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Matoušovo evangelium 28, 16-20: Jedenáct apoštolů se pak odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil. Spatřili ho a klaněli se mu, ale někteří pochybovali. Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“

Duch Boží, Duch Kristův, Duch svatý

Bible nepopisuje konkrétní způsob stvoření světa. Popisuje, jak lidé vnímali Boží zásah do svého života, a to až následně potom, co se sám Bůh zjevil lidem. Jak časově vzdálené to bylo od stvoření života na zemi, netušíme. O knize (vzniku) Genesis vědci odhadují sepsání na 6., 5. století před Kristem. Určitě sepisování navazuje na ústní předávání. Boží lid, nebo jednotlivci si uvědomili, že chaos se mění v místo, kde je možný život pouze Božím stvořením (zásahem). A popisují to jednoduchými představami, které jsou přesto nepřekonatelné, i když o kosmu toho věda už mnoho popsala. Bez pokorného přijetí Boží stvořitelství a síly, stále objevujeme jen „zákonitosti“. Ale Bůh své dílo vytvořil a nadále ve světě koná.

Minulou neděli jsme slavili seslání Ducha – zrození církve, její počátek. Od počátku má Bůh svůj lid. Ve Starém zákoně začíná od jednotlivců (Eva a Adam). Když se rozmnožené lidstvo rozhoduje proti Bohu, od vztahu lásky a poslušnosti k němu se odkloní, Bůh začíná nově zase od jednoho člověka (Noe, praotcové Abraham, Izák, Jákob). Nejprve vzniká první rodinná církev z dětí Jákoba, kolem nichž se tvoří kmeny (např. Rúben – Rúbenovci, Lévi – Léviovci). Když se pak vydají z Egypta do země zaslíbené, dlouho putují. Při té cestě si opakovaně připomínají závislost na Bohu, na nezasloužené Boží milosti. Kolikrát ho opustili, kolikrát si na něj stěžovali, dokonce ho zavrhl jako neexistujícího, nebo alespoň slabého a uctívali místo toho modlu (zlaté tele, které si vyrobili).

Kdykoli vzniká církev, je to menší či větší skupina lidí obdarovaná Duchem; vždycky Bůh začíná znovu od jednotlivce. Pán Ježíš posílá církev, a tedy i nás, do celého světa.

Církev roste tím, že následuje Pána Ježíše svým konkrétním životem a zdokonaluje se tím, že Duch, o kterého prosí, jí dává porozumět lépe Božímu slovu a tím také lépe spolupracovat na díle Pána Ježíše tady na zemi. Neznamená to, že celé lidstvo Pána Ježíše přijme díky našemu působení v Duchu Kristově, ale je to náš úkol. Tím, že Pán Bůh od počátku je ve vztahu s jednotlivými lidmi, i když se následně církev rozroste (jindy se zase zmenší), stále záleží na každém z nás. Jsme důležití pro Pána Boha, jsme důležití pro jeho církev, jsme jako jednotliví křesťané důležití pro jeho dílo tady na zemi.

Teprve či lépe pouze Božím stvořením a tvořením se chaos mění v prostor (zemi a konkrétní místo i lidské spolužití – vztahy mezi lidmi), kde je možný život. Teprve proměňováním našich srdcí Božím Duchem se náš život mění ve smysluplný. Právě tohle je možné rozpoznávat a učit se tomu, přijímat to za pravdu. Lze tomu věřit a uvěřit jen díky Duchu Kristovu, který mění naše uvažování. A tentýž Duch také proměňuje další lidi, aby se z kamenných srdcí měnila v citlivá, plná soucitu, ochoty pomoci. Stejný Duch také dává poznat, že takový život člověka naplňuje, dává mu pravý smysl, dovoluje mu vidět i dál než jen k plnému žaludku, k touze cestovat, ke krásnému autu a bydlení, k plné peněžence, zkrátka k osobnímu pohodlnému a přepychovému životu. Teprve Duch Boží, Duch Kristův, Duch svatý činí náš život šťastný (věříme v život dobra, pravdy a krásy) a někdy nám to výše jmenované přidává navrch. Jako kdysi Šalomounovi přidal bohatství, protože prosil Boha o srdce vnímavé. Prosme tedy i my o srdce vnímavé, o dar Ducha do našich srdcí a všechno ostatní nám bude přidáno.